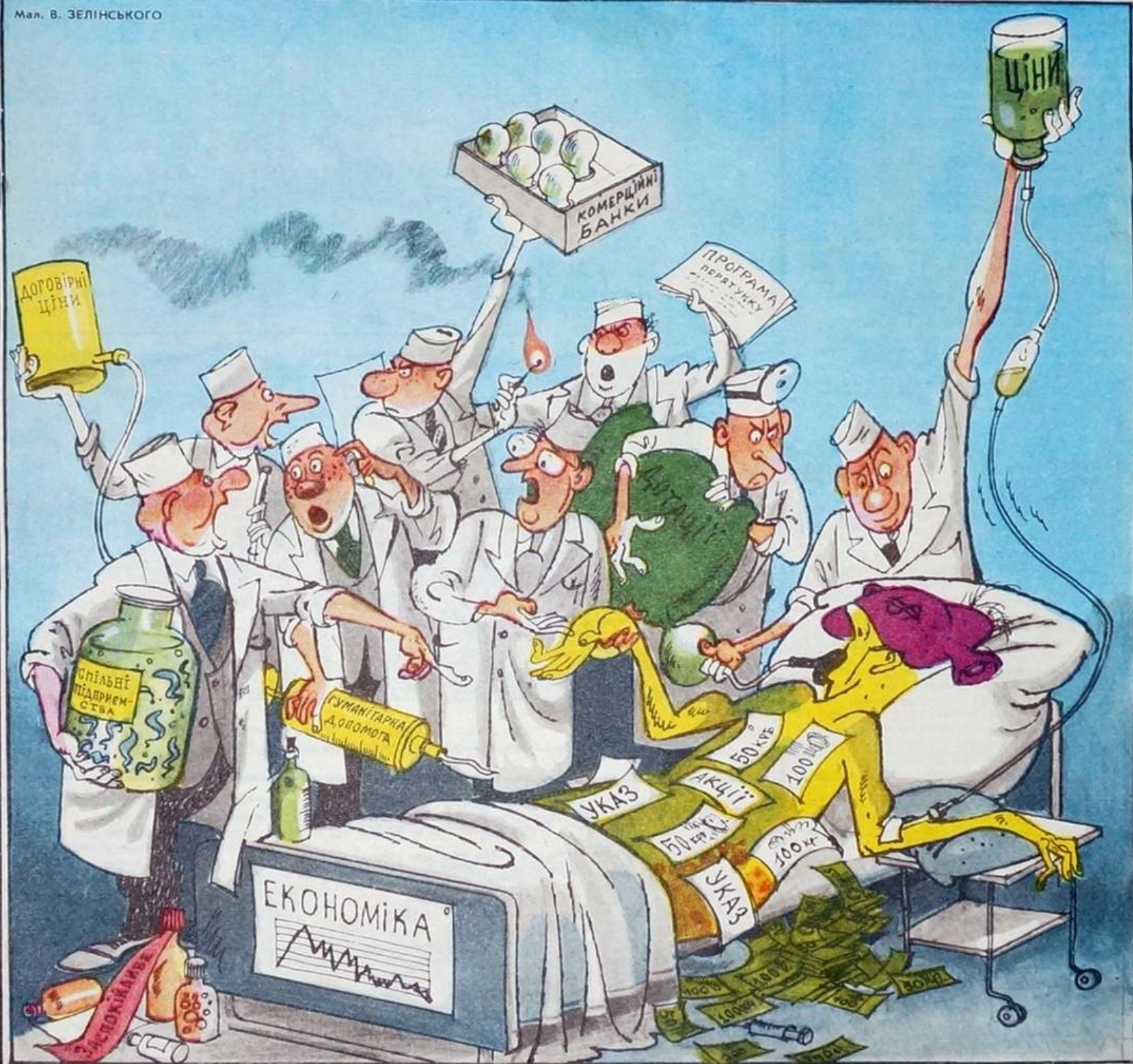

Перець

1991 КВІТЕНЬ №8
ISSN 0132-4462

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

2

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. А. БОРДУНІСА

Мал. В. ФЕДОРОВА

Мал. С. ФЕДЬКА

ЕПЕР Я, здається, починаю розуміти, чого із виконанням Продовольчої програми в нас так нічого й не вийшло. І прилавки магазинів залишилися такими ж порожніми — як і берег Охотського моря в районі японського міста Момбецу після чергового тайфуну.

Багато, погодьтеся, у тому гастрономічному маніфесті було чогось такого, що аж ніяк не надихало трудівників полів та ферм до збільшення продовольчих ресурсів.

Усе — загальщина, декларативщина. І голівне — усе таке прісне, як колись доповідь на обласному сільгосппартакті. Без жодної відповідальності за сказане... А потім — і за зроблене.

Сіяти хліб...

Але ж і діди-прадіди споконвіку його сіяли.

Досягати рекордних урожаїв...

Але ж і хлібороби-маяки разом із селекціонерами усеньке життя досягати їх намагалися.

Вирощувати м'ясо...

Але ж те м'ясо денно і нічно вигодовувалося та вирощувалося на наших колгоспно-радгоспних фермах та комплексах.

...А як при всьому тому практично нагодувати народ? І до того ж — одразу. Без розкачки. За одним рипом.

Ось тут би нашим ясновельможним аграріям і посушити мізки. Та розв'язати цю

є вже й перші ластівки творчого підходу до аграрних питань.

От, приміром, на Полтавщині народився такий почин. Щоб збільшити надої молока, тут усім майбутнім коровам — теличкам, тобто — почали ріжки припикати, а дорослим — пилити... І не дивуйтеся, будь ласка. Ніжкої самодіяльності в цій нема, все — на солідній науковій основі.

Запозичили ж цю «основу» полтавські тваринники також не де-небудь, а в самісінькій Америці. Гайнула якось туди одна високоповажна делегація на чолі з керівництвом області, та й угледіла в штаті Айова дивину: фермери своїм Манькам та Зорькам роги припикають... Виглядає, ці наступально-захисні атрибути перед тим, як сформуватися, дуже-то вже багато соків із коров'ячого організму тягнуть. А це — на кількості та якості молочної продукції позначається. Отож: або роги — або молоко!

...Судячи з усього, саме під таким безкомпромісним гаслом «рогопилання» новація дісталася й нашого берега. Власне, хороша ідея — всюди хороша. Навіть на тій же Полтавщині. От тільки дивно воно все якось у нас виходить. Начебто, як з ніг та й на голову...

Американські фермери, подекуди, перш ніж своїм улюбленим роги зчусувати, велику підготовчу роботу перед цим проводять! І про елітність молочної стада подбали, і про висококалорійний кормовий раціон, і про ідеальний догляд...

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

АВОСЬКА З КЕНГУРУ

непросту проблему, що називається, творчо та в комплексі.

Взяти, скажімо, ту ж саму середньостатистичну свиню. Чи здатна вона, навіть у благодійницькому пориві, нагодувати собою увесь трудящий люд? Ажжеж, нездатна! Що годуй її, забрюху, від пуза, що на діті тримай — більше бідолаха смальцю з неї навряд чи витопиш. Бо свиня, як ти нею в балансових звітах не крути — все одно свиня. Малопродуктивна, словом, твар...

Інша річ — бегемот. Оце — вагомий сільськогосподарський суб'єкт. Аж шкода, що такий м'ясо-ковбасний резерв десь у Африці по болотах та річках задарма бовтається.

А чому б якомусь нашому правофланговому колгоспному бегемоту ферму в себе не заснувати? У порядку ініціативи. Тоді б ми з вами зубами не клацали, як крокодили на березі Нілу. І продовольчий достаток ураж настав би. Один гіпопотам — десяток свиней вартий. Та й клопоту з ним менше. Бур'яни, слава богу, в нас у кожному господарстві є. Й калуж по селах вистає.

А зиск — явний. Заколов однеїного такого гевала — і місячний план по продажу м'яса державі з лихвою виконав. І ложками по столу, гляди, вже ніхто в місті не тарбанить. Жують пролетарі колгоспну бегемотину, аж за вухами ляцять, і дякують...

Чи придивіться до наших несучок. Знесла, розумієте, яйце на копійку, а кудкудачепортує на всі сто. А чого б, раз таке діло, не закупити нашим птахофабрикам десь в Австралії кілька тисяч страусів? Хай би ці екзотичні яйця несли. Купив, наприклад, одну таку крашанку — і сім'я з чотирьох чоловік цілий тиждень яєшню наминає.

Ех, чого тільки не придумаш на голодний шлунок...

А втім — хвилиночку! Мрії мріями, але

Але то все — приватновласницькі дурниці. На подібні витребеньки і час, і кошти потрібні ж. Та й взагалі — клопіт!

А тут чиркнув корові над головою слюсарно-тепларським інструментом — і молочка трудовому народу одразу й додалося. Хоч і по крапельночці, та губу змаже. І все просто й доступно, навіть думати ні про що не треба. Як і тоді, коли кукурудзоньку за Північним колом сіяли та відгодівельні комплекси мало не на цілий район розбудовували...

Благодать аграрно-райська!...

Отож і дзвенять на молочно-товарних фермах усієї Полтавської області пилки... Усе гучніше та гучніше. І набирає силу чергова сільгоспкомпанія. А в чийсь головах зароджуються, певно, вже й нові гасла: «Перетворимо обпиляні роги — на роги достатку для народу!» А там, дивись, і ратіці. На їх формування, як і на ті ж самі роги, також іде багато мікроелементів... Отак і американців переженемо.

А за тару для достатку народ може не переживати. Успішно подолаємо ми і цей дефіцит. Скажімо, знайдуться десь на Херсонщині або Миколаївщині мудрагелі-новатори, які й організують у цих південних областях маленькі спецгоспи по вирощуванню сумчастих. І незабаром замість авоськи візьмемо ми попід «ручечку» кенгуру та й пострибемо з нею хутенько в гастроном за продуктами.

І — нема проблем! Як, до речі, і в тих полтавських «туристах», які з усього, що бачили в штаті Айова, визнали лише звичайну рідну пилку...

Ю. ІЩЕНКО.

ІРОНІЗМИ

● Дихання епохи вимірюється зітханнями народу.

● А може, деякі гіганти — то карлики не на своїх п'єдесталах?

● Невже жорстокість законів можна пом'якшити лише їхньою відсутністю?

● Один б'є у всі дзвони, інший на них розгойдується...

● Дехто читає газети лише про світлі екрана телевізора.

● Помилка — це істина в останній інстанції.

Леонід СУХОРИКОВ.

— Щоб усім вистачило, ми пішно з літака розпиляємо...

Категорично не згоден із тими збродіями, котрі вважають, що бурна демократія, пустивши вруна у квітні вісімдесят п'ятого, так і хиріють у виснаженому адміністративно-командною системою ґрунті.

Ні, я не буду стверджувати, що нині вся нива демократії буйно колоситься. Але на отому її клаптику, де свого часу було кинуто насіння демократизації життя трудових колективів у вигляді так званої виборності керівників підприємств, до того ж на альтернативній основі, вродило непогано. Повний розгул демократії для тих, хто спускає зверху альтернативні кандидатури. Зате ті, кого спускають в умовах цього розгулу перед диктатом зверху стали ще беззахисніші: якщо раніше, щоб притиснути непокірного директора, треба все-таки було шукати більш-менш серйозний привід, бо на кштак прокурор міг опротестувати оргвисновки, то віднині і від прокурора можна затулитися демократичною думкою трудового колективу, ретельно зафіксованою

у протоколі.

Щоправда, не завжди думка колективу визріває одразу. Приміром, щоб перекваліфікувати начальника Фастівського будівельно-монтажного управління № 37 Анатолія Михайловича Симонця на завгоспа районної центральної лікарні, керівникам вищестоящих над БМУ-37 будівельних інстанцій довелося протягом року таки попотіти на ниві демократизації в БМУ, аж поки демократія восторжествувала. Зате ж — восторжествувала!

Звільнення А. М. Симонця з посади начальника управління різко контрастувало з технологією призначення. У 1985 році, на зорі перебудови, його просто викликали у міськком партії, повідомили, що є така думка, і член КПРС

з 1967 року тут же з нею погодився. Хоч і знав, що за чверть століття в БМУ-37 поперебувало зо два десятки начальників, однак жоден із них не зумів стримати управління від скочування до фінансової прирви.

Анатолій Михайлович зміг. Через два роки БМУ одержало перші прибутки. Однак протягом цього нетривалого періоду становлення на ноги новий начальник зрозумів, що поки усе вирішуватиметься нагорі, у тресті «Білоцерківхімбуд» і комбінаті «Київоблбуд», а рядові будівельники залишатимуться простими виконавцями, управлінню вилазитимуть боком усі прорахунки у плануванні, постачанні і фінансуванні. З кожного заробленого карбованця робітникам пере-

падали копійки, решта ж ішла на утримання численних контор і в копилку комбінату та тресту, звідки, як правило, назад не викочувалося нічого.

А тут саме повіяли вітри перебудови в дусі прискорення, як із рогу достатку посипалися закони про держпідприємство, трудовий колектив, оренду, які начебто розв'язували руки ініціативі, самостійності, підприємливості. Пошестіло, щоправда, лише угорі: комбінат «Київоблбуд» перетворився на територіально-виробничі об'єднання, вирости штати у тресті «Білоцерківхімбуд». А внизу все залишилося по-старому: те ж саме нікудишне матеріально-технічне забезпечення об'єктів і повна безправність. Хіба що почали більше забирати грошей.

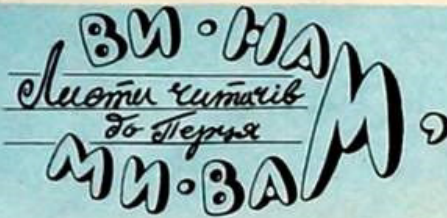
Отоді-то й зародилася в Анатолія Михайловича думка спробувати самим стати ковалями свого щастя: відокремитися від тресту або перейти на оренду. Як тільки вона визріла і стала відома, у керівних

Продовження на стор. 11.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Оце, бабусю, на вас уся надія. Допоможіть нам хворих лікувати.

Коли у нас хочуть продемонструвати турботу про народ, то відразу попереджають, що оточувати нею насамперед слід пенсіонерів та малоімущих. Як тільки ми, подружжя пенсіонерів, довідалися, що Верховна Рада УРСР та Київська міськрада оголосили столицю України у зв'язку з наслідками чорнобильської аварії зоною екологічної катастрофи, тут же почали чекати яких-небудь ознак піклування: скажімо, запрошення до райсоцзабезу по так звані «лікувальні», які, за чутками, почали виплачувати на підприємствах та в організаціях, або, бодай, якоїсь уваги з боку численних фондів, на чій рахунок, судячи з газет, надходять солідні суми пожертвувань.

Але... Наївні сподівання, що бодай трагедія такого масштабу примусить нашу чиновницьку систему повернутися нарешті обличчям до приречених на життєвину людей, не справдилися — ніхто про нас, як і про багатьох наших ровесників, не згадав.

Врешті й дивуватися не варто: якщо п'ять років з боку союзних відомств проводяться, по суті, варварський експеримент над цілим народом, то хто пожаліє ту його частину, якій і без радіонуклідів залишилося не так уже й довго жити. Нас простіше списати.

Антон КАЧИНСЬКИЙ.

м. Київ.

ОЦЕ ТАК НАДБАВКА!

Нарешті! Верховна Рада УРСР прийняла постанову про збільшення заробітної плати вчителям. Дякуємо! Діждалися!

Першого березня цього року віддалили нам надбавку за лютій — аж тридцять процентів від ставки. Мені — теж.

Я цього місяця мусила одержувати, окрім зарплати, ще й пенсію. Ото, розмірилася, грошей буде! Та з пенсії мені дісталось лише... 15 карбованців. А решту, завдяки «забавчливості» бюрократичних інструкцій, — вираховували... у зв'язку з виплатою надбавки. Якраз у її розмірі.

Ось така щедрa надбавка, яку однією рукою дали, а другою — забрали!

Щур їй, пек!

Адель МИХАЛКО, вчителька
Харківської середньої школи № 58.

БВАНГЕЛІЄ ВІД ПЕТРА ВАСИЛЬОВИЧА

Спочатку було слово. І слово те було мовлене до місцевого поштомейстера тов. В. А. Шурдукала приблизно так: «Чому це, товаришу Шурдукало, в кіосках «Союздруку», розташованих на території Дробицького району, продається релігійна література?»

І слово те було мовлене не ким іншим, як першим секретарем райкому партії Петром Васильовичем Зубком — людиною, здавалось би, далекою як від релігії, так і від справ союздруківських. І потому було розпорядження всю ту релігійну макулатуру з вітрин кіосків негайно прибрати — як таку, що морально піднімає устої розвинутого драбівського соціалізму. То дарма, що весь цивілізований світ Біблію знає напам'ять. Драбів — це не Лондон і навіть не Париж, і нічого тут сіяти зерна того, як його? — опіуму для народу. Отож святі писання разом із іконками з кіосків вивітрилися, як запах ладану.

Місцеві мудрагелі тепер говорять, що ця країна міра, на яку пішов «перший», нарешті дасть змогу

підвищити надої на одну фуражну корову та підняти урожайність зернових по району. Дай-то, боже!..

Віктор КОЗОРІЗ.

Черкаська область.

ЩО ТАМ З БРАЗИЛІЄЮ?

Шановна редакціє! У круговерті перебудови не завжди даєш собі звіт, що довкола твориться, а окремі події просто пропускаєш повз вуха і очі, не маючи сили і здоров'я їх схопити і оцінити. Одних, вважаєте, указів стільки, що гуртом всією сім'єю не годні запам'ятати. Отож, може,десь я пропустив звістку про долю Бразилії. А вона мене цікавить дуже. Не думайте, що я байдужий до Союзного договору і війни проти Саддама. Але на разі — як переконаний інтернаціоналіст — переймаюся долею Бразилії.

Річ у тім, що з десятиків літ тому у них там сталися приморозки, які сильно далися взнаки на врожаї кавових бобів. Щоб допомогти далекому дружньому народові подолати лихо, наші посильно підняли тоді ціни на каву, какао і шоколад. Потім, пам'ятається, випав сніг у Греції, і у нас подорожчала оливево-олія. Які зараз на неї ціни, я не знаю, бо вона зовсім щезла — греки, видать, і досі не можуть звести кінці з кінцями. Але олія олією, а мене більше цікавить Бразилія, бо немає в родині найменшого шмаркача, який би не любив каву і шоколад.

Моя дружина в наступні після приморозків роки не пропускала дрібної каплички і церквички, щоб замовити слово за бразильське благополуччя. Але наслідків жодних — кава дорожчає, а шоколад виходить з ужитку. Вчора я купив цукерки, що завжди були шоколадними, а коли відкрив коробку, вони виявились сивими. Кажуть — із сої. Онук же натякає, що з пластиліну і що їх можна їсти по кілька разів — тільки не треба жувати, щоб форму не втрачали.

Отож, я повторюю запитання: що сталося з Бразилією? Якщо її товчуть і досі морози, то я міг би, шановна редакціє, дати бразилійцям кілька порад. Я, знаєте, маю чотири сотки за містом і накопичив чималий сільськогосподарський досвід. Може, звісно, бути й інша причина: раптом там перейшли на колгоспи? Тоді все зрозуміло. Але хотілося б знати достеменно, щоб силою знань протистояти чуткам.

З глибокою повагою і сподіванням на вичерпну відповідь

В. АНДРІЯН.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Судячи з того, що чорношкірий «король футболу» Пеле останні чверть століття рекламує бразильську каву, приморозки у цій країні давно припинилися, і тамешні ділові люди шукають ринки збуту для згаданих вами бобів. Йдеться, мабуть, про певні труднощі з поставанням. Ви ж бачили по телевізору, що твориться на наших залізницях. Хоча ні: поїзди в Бразилію не ходять, а тільки пароплави. Але, може, це й не має значення. Сказати щось предметніше не можемо, бо в Бразилії немає нашого власного кореспондента. Відзначимо лише, що з нею все гаразд, як і з Грецією. Протасов, якщо ви слідкуєте за спортивною пресою, на минулому тижні забив гол з по-

дачі Литовченка. Вони грають за пірейський «Олімпіакос» і не скаржаться на хурделиці. Так що у Греції, як і завжди, все є.

Радимо звернути увагу ось на що: хай у них там п'ють до нескочу каву і навіть оливову олію, але у нас зате значно цікавіше жити. У радянських, як, пам'ятаєте, сказав поет, — власна гордість.

СТРАШНІШЕ ВІД ОБУХА...

Відчуваючи глибоку симпатію до популярної перчанської рубрики, скажу: і справді, не в гусака страшне перо! В цьому можна легко перекоонатися, взявши до рук нашу районну газету «Заповіти Леніна» (Кривоозерський район, на Миколаївщині).

Тут, окрім стилістичних знахідок типу: «Одно-стайно підтримав Тези ЦК Компартії України директор Березівської СШ...», можна надібати і на вуличний жаргон, яким публіцисти районки прицьохують об'єкт своєї уваги, і «творче переосмислення» народного анекдоту. Приміром, в основу кореспонденції «А кума куряща» (газета від 20 жовтня 1990 р.) покладено відомий анекдот про куму, яка не курить, після чого автор по-панібратському називає кумою мене, вчительку, котра в умовах тотального дефіциту і процвітаючої спекуляції отримала за рознарядкою дві пачки сигарет «Експрес», щоб чоловік не переплачував за куриво ханулам. Ось як дотепно відгукнулася рідна газета на цю справді знаменну подію (бо ж за весь 1990 рік, окрім двох пачок сигарет та одного тубака шампуню, працівники школи не отримували нічого): «Цигарки отримали вихователки і навіть старші піонервожаті. Так що ряди любителів смалити цигарку зростають. Вчителі смочуть цигарки, а учні — недопалки...»

Учні наші, щоправда, такого «гумору» не зрозуміли і дуже образилися. Учителі (жоден з яких, до речі, у межах школи не палить) гумор зрозуміли: зивкли-бо ще й не до такого, хоч, щиро кажучи, за 24 роки моєї педагогічної роботи жоден хуліган в стадії найвищого сп'яніння мене КУМОЮ досі не називав... Але ж одна справа — якийсь там хуліган, а зовсім інша — працівник «Заповіту Леніна»! Хуліган, може, й зовсім не знає, що таке гумор...

А ось як у матеріалі «Думи про наболіле» пропонується активізувати діяльність компартії, котра, на думку автора, «заснула»: «Так-так, я не обмовився, вона — заснула», — повторює автор знову, мовби провокуючи мене згадати Шевченка: «Цар Микола її приспав. А щоб збудить...»

«Теху на тебе, дурна бабо! — злякано вилаяла сама себе, спиткнувшись на цих рядках... Вічно тоби щось недоречне в голову лізе!» Та виявляється, що лізе воно цілком доречно, бо в кінці статті партійна газета чорним по білому закликає розбудити заснулу Комуністичну партію... «по слову великого Кобзаря».

Не довіряючи власній пам'яті, гарячково хапаю з полиці твори Шевченка. Все так. Пам'ять мене не зраджує:

«...щоб збудить...

Треба миром,

Громадою обух сталить,

Та добре виостригь сокиру,

Та й заходиться вже будить!»

Навіть я, безпартійна, і то з такими рецептами погодитися не можу.

Чесно кажучи, я довго вагалася, писати чи не писати цього листа. Але потім подумала: якщо друкуванням словом через невміння логічно мислити, безграмотністю і неповагою до людей користуються, мов обухом, я «одностаино» вирішила, що в даному випадку мовчання — далеко не золото.

Галина МОГИЛЬНИЦЬКА,
вчителька Кривоозерської СШ № 1.

Миколаївська область.

ПРИБУТКОВЕ НЕРОБСТВО

Навряд чи хто-небудь стане сперечатися, коли почує твердження, що на бездіяльності не заробиш. А от керівники Київського райвиконкому Полтави зуміли це твердження спростувати. Їхня бездіяльність, уявіть собі, — високоепробиткова. Пояснити? Будь ласка.

Минулого року обласна молодіжна газета «Комсомолец Полтавщини» двічі порушувала питання про самовільну забудову гаражами території, що належить середній школі № 9. Районний прокурор намірився порушити справу про це, однак — не вистачило «дрібниці» — відповідних документів з райвиконкому. Хоча компетентна комісія виконавчого комітету на місці «самобуду» побувала і навіть, за свідченням очевидців, викупила: «Ми їм покажемо!»

Що саме вона показала, — лишається загадкою. Очевидно, щось не страшне, бо гаражі не тільки залишилися, а й виявляють повний капітальний оптимізм.

Тепер розумієте?

Не відповідаючи на скарги трудящих, ігноруючи представлення офіційних органів, пропускаючи повз вуха виступи органів масової інформації, відповідальні працівники райвиконкому одержують зарплату.

Ні, такі справді: і неробство буває прибутковим.

Ю. ВОЛКОВ, журналіст.

м. Полтава.

НЕ ХОЧЕТЬСЯ

ГУМОРЕСКА

І чому воно так: не хочеться — дають? Батько мого тестя хотів — забрали. Сам тесть у молодості просив — не дозволили. Я звик до колгоспного устрою, а мені кажуть: «Бери землю у власне користування, бо надійшло розпорядження господарювати альтернативно». А чим її обробляти — мовчать. Тесть за тракторця бути не згоджується. Звертає на те, що останні роки звук заправляється іншим паливом. Дружина пшеницю від жита відізнати не може, бо відразу після школи в конторі трудодні іншим нараховує. Нащадок своєї співає: «Без музики мене оставаться нізя...» І марить не нашою музикою.

То це виходить, що все на мене? Я вам хто: раб Ізаур?

І все ж таки, можливо, погодився б стати фермером, бо так уже приймакові своє хочеться мати... Якби ж то не Степан Повірний. Оце — наочний посібник. Працював собі на заводі, а додому прийде — на диван, бо мав у власному господарстві всього дві курки, з яких одна за сумісництвом рахувалася півнем. Ото він перший у фермери і подався. Йому й дали... землю, яка від сотворіння світу органічних добрив не знала. І як вже Степанові кури не старалися, нічим йому допомогти не змогли. Правління колгоспу — теж. У самого під керівництвом кілька десятків корів, які дояються тільки завдяки дружбі народів та політінформаціям. На виробництво органіки у них вже ні сил, ні часу не вистачає, тим більше, що кормів їм не заготовили. Техніки теж в колгоспі обмаль, а то ще за Степана думай. Та і не треба панцирника Т-150 на фермер-

ську землю — земля і так, наче танкодром. А насінням колгосп забезпечив... На тобі, Стьопо, що у нас не зійде. Коротше, скільки Повірний зернин посіяв — стільки і зібрав. Плюс — грошові витрати, мінус — фізична праця.

А ви — бери, бо закон вийшов. Він то вийшов, а в Степана — все одно не зійшло...

Сергій САДИКОВ.

МІКРОСЮЖЕТИ

ФІЛОЛОГАМ ТА ВСІМ ІНШИМ

Якщо не вдається розставити крапки над «і», варто взагалі вилучити цю букву з алфавіту.

Володимир ПОЛОЖІЙ.

ТОРГОВИЙ ПАРАДОКС

Базар — пташиний, ціни — собачі.

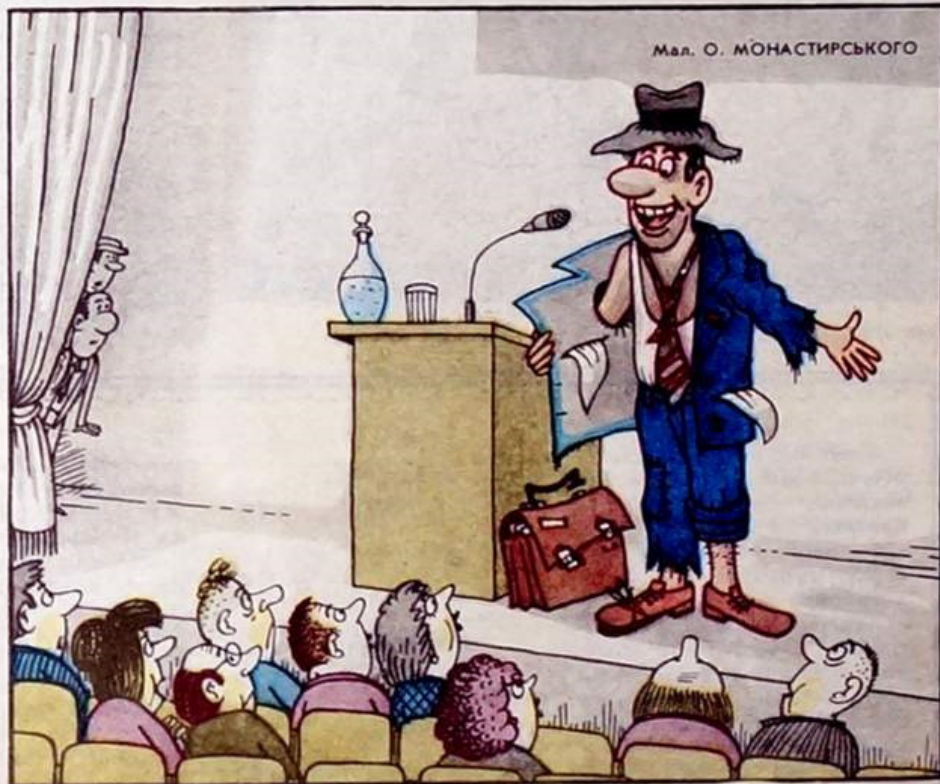
Борис СЛЮСАР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Чому орю допотопним способом? А де ж фермеру техніку взяти?!

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Дорогі мої виборці! Як бачите, я категорично відмовився від усіх депутатських привілеїв.

ПОНЕДІЛОК.

Нудьга.
Він на цілий тиждень приречений на нудьгу.
Для полковника Едварда Дж. Мейсі, вертування в Пентагоні завжди було зеленою нудотою. Втупивши очі у завжди мовчазний телефон, він розмірковував над проблемою, яка його зовсім не стосувалася. Він сунув собі голову над тим, що вже другий тиждень поробляв в об'єднаному штабі його однокласник по Вест-Пойнті, спеціаліст по зв'язку з ком'ютерами космічного базування, майор Гарольд У. Кланс. Креском вуха він чув, буцімт Гарольда переведено до штабу тимчасово за особистим розпорядженням генерала Фітца.

Уся ця незвична історія була оповита якоюсь незрозумілою таємницею.

То що ж поробляв у Пентагоні майор Гарольд У. Кланс?

Полковник Едвард Дж. Мейсі пригадав дурну записку Гарольда скрізь, де б він не був, класти перед собою кашкет.

Скористатися! Слід поміркувати...

ВІВТОРОК.

Під час ленчу полковник Едвард Дж. Мейсі в офіцерській їдальні Пентагону примостився за столиком майора Гарольда У. Кланса.

Давно хотів тебе запитати, Гарольде, що ти у нас поробляєш? — поцікавився ніби німощі.

— Нічого особливого, — ухильно відповів майор, — перевіряю робочий стан стратегічно-операційної апаратури.

— Навіщо? — здивувався Едвард. — Вона ж законсервована! І може бути введена в дію лише у випадку ядерного нападу.

— Хтозна, — неохоче буркнув Гарольд, — на початку наказало — я виконую... Однак візьму на десерт помаранчевого соку.

Непомітно посадив надкутий «клоп» на кашкет майора Гарольда У. Кланса не ваяло собою жодних труднощів.

Але чи буде «клоп» балакучішим, ніж господар кашкета?

СЕРЕДА.

Ледь у мікрофони «клоп» озвався голосом Гарольда, як Едвард наткнувся на панель магнітофона клопів запису. Розмова його ошелешила. Йшлося про загрозу з космосу, про появу найближчим часом армій НЛО та навалу на штати інпланетних уфунів, яких слід дати відсік. І що саме так у день «ікс» слід інформувати громадян Ю-Ес-Ей.

Якся нісенітниця!

Але найдивовижнішим був початок розмови, який віс на «мікшплатформі» рівно:

— Хелло, Марс? Чуєте мене? Говорить Земля.

— Чую, Земля, добре чую!

— Коди одержали!

— Так...

— В якій вони стадії операційного плану?

— У стадії трансляції на вузли управління супутників зв'язку.

І так далі.

На чолі полковника Едварда Дж. Мейсі дрібними крапельками виступав холодний піт.

ЧЕТВЕР.

Штуку добу полковник Едвард Дж. Мейсі сунув голову над ребуною заголою, якою йому здавалося підслухав розмову. Справжній тоді фантастичний роман з-під пера Герберта Уеллса. Проте фактиці Пентагону не кохануться у фантастичних сюжетях.

Тоді що це!

Він губився у здогадах.

Що замислили військові бонзи? Збройний путч?

ПЕРЧАНСЬКА АНТОЛОГІЯ СУЧАСНОГО ДЕТЕКТИВУ

Юрій ЯЧЕЙКІН

Марсіянська змова

Політичний детектив Флетчера Нібела і Чарла Бейлі

Державний переворот? Збираються повалити ліберальний уряд президента Джордана Ноумена і встановити воєнну диктатуру? А потім виправдовувати свої антиконституційні дії «інфрачервоною загрозою з боку вигаданих уфунів-марсіян? Та це ж «марсіянська змова» на змил! Військово-промисловий комплекс, про гризу небезпеку якого попереджав президент Дуайт Ейзенгауер, пнється до влади, охоплюючи своїми хиткими лапами Білий Дім! Не інше...

Та чи відомо про це президентіві Джордану Ноумену? Чи знає він про секретну військову базу «Марс»? Необхідно будь-що попередити його! Хоч би це коштувало керів...

П'ЯТИЦЯ.

На секретній нараді в овальному кабінеті президент Джордан Ноумен, виходячи з кризової інформації

полковника Едварда Дж. Мейсі, поставив питання рубя:

— Як нам вгамувати воєнний і артуватися? Сенатор Джеймс Барк розбіснув гудзі на штанах, що стискали його тугий живіт, і лише тоді мовив:

— Інше какути, проблему можна окреслити так: що ми реально можемо протиставити змовникам із Пентагону і нейтралізувати так звану «навалу марсіян»?

— Саме так! — підхопив президент Джордан Ноумен.

Сенатор Джеймс Барк неквапом розпав ситарету і повів далі:

— Маємо лише дві, але надійні опори. Перша: Форт-Брегг, де базуються загони «зелених беретів». А вони ладні й відкупи роги зламати. Зрозуміло, за добру платню. Друга: Форт-Нокс, де зберігаються золоті запаси держави, які цілком стане на платню хлопцям у беретів. Незай воми вже цієї ночі захоплять Центр управління об'єктами космічного базування НАСА. Супутники лазерної зброї з ядерною підкачкою слід націлити на Пентагон. А тоді оголосити заколотнимм ультиматум: спалимо до цукри!

Сенатор Джеймс Барк рішуче зафіксував штани:

— Вирішуйте, пане президент!

Джордан Ноумен грюкнув кулачкою по столу:

— Ані ж! Хотути повалити уряд! Дзуські!

СУБОТА.

А якщо я не підпишу вашої фальшивки про мою відставку? — з цинічною гримасою, що заміновала

йому усмішку, запитав начальник штабу генерал Фітц:

— Тоді ми спалимо Пентагон до цукри! — твердо пообіцяв Джордан Ноумен.

— Як так? — отетерів генерал.

— Гонімісню так, як ви планували спалити з космічних орбіт Білий Дім!

— То ви все знаєте! — здивувався генерал, беручись за авторучку.

— Аажне! Підпишіть також наказ про звільнення в запас усіх ваших спільників.

НЕДІЛЯ.

Президент Ю-Ес-Ей містер Джордан Ноумен, сяючи шкисливою усмішкою, довірливо просторіював по каналах федерального телебачення:

— Становище в країні стабільне. Біржа квітне. Добробут середньостатистичного громадянина поліпшився на півпроцента. У зв'язку з цим кілька військових зі спокійним сумлінням поділяся на заслужений відпочинок.

Генерал Фітц вимкнув телевизор і зітхнув:

— Шкода, що операція «Марс» звалилася.

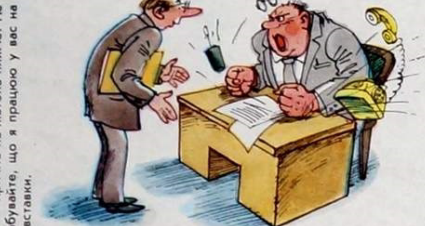
Адмірал Полс задумливо мовив:

— А чи є життя на Плутоні?

Полковник Едвард Дж. Мейсі завершувала своє тижневе вертування в Пентагоні. Позіхаючи, він не втримався і вголос бовкнув:

— Господи, яка нудьга зелена! Чим би розважитися під час наступного чергування!

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

ЦВЯХ

УСМІШКА

Мандрую якість територією заводу. Ралпом бачу: біля загороду, в грав'юці, кинуті чинюся недбайливою рукою, цвях валяється. Нахилився, пробую підняти. Та де там! Цей цвях з якусь дошку забитий. Тягну вже з дошкою. Але за нею ще й брус на шурупах. Ух!!!

Тут хлопці ймаю ядуть, сміються: «Що ти там грав'юці місиш!»

Сміялися, погитотили та й стали допомагати. Тягнувмо вже разом того бруса. А він, клятий, до якоїсь завізанк тамтешнім припаландорення. Ух!!!

Хтось за автораном збігав. Застропили на удавку. Кран натужно гуде і щось величезне тягне.

— Так це ж наш імпортерний верстат! — вигукують я. — Який це позаторі загубили! І списали! ...Мандрую якість територією заводу, коли глядь: копесо при дорозі валяється...

Анатолій МАШИР.

м. Черкас.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Мал. О. КОХАНА

НЕДЕЛИКАТНІ РИМИ

Від кухонь до Верховних Рад — скрізь точаться дебати: чи той, чи цей суспільний лад нам треба бувувати.

Звертаюся до всіх підраді:

— Чого списати ламати!

Копи з безладної зроби лад — дотамми, як назвати!

Одні на мітингах кричати: — Покаяйтесь, комуністи! Від інших заклик заучати: — Вгамуйтеся, екстремісти! А третім вже давно пловати, Як і правіші істи, Ім хочеться єдине знати: Що будем завтра істи!

— Скажу, як на страшнім суді: Кінець! Усе пропало! Трещить по швах наш спільний дім, Всяк тягне, що попало. Старі сміються й моноді Із того, що тут стало... — Сміються, кажеш! Ну, тоді Іще не все пропало!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

Мал. С. ФЕДКА

Людська допитливість — річ, загалом, похвальна. Це, зокрема, — один із рушійних прогресу. І саме завдяки цій рисі відчї якоюсь О. К. Гейтліна його ім'я потрапило на сторінки американського журналу «Прогресія». Хоча, правду кажучи, є підстави сумніватися в тім, що сам власник того імені своєю діяльністю дуже прогресіві прислужився.

Було так. Пришпорений

І СМІХ, І ГРІХ

ДОПИТАВСЯ

незгамовною цікавістю, той Гейтлін тицнувся в поліцію і попросив показати йому, як працює тамтешній

ком'ютер. Поліціанти задовольнили його забаванку. Але це принесло задоволення не прохачеві, а самим охоронцям порядку й законності: ком'ютер видав інформацію про те, що Гейтлін їще з 1968 року розшукується за збройний і грабункує. Після того знайомства із ком'ютером допитливий О. К. Гейтлін опинився в каталажці. А журнал «Прогресія» і розповів про все це.

Мал. І. МАРИНИЧЕВО

Мал. С. ФЕДКА

Що б хто не казав, а при будь-якому ділі нема такого майстра, який, шануючи себе, не хотів хоча б одним своїм витвором прославитися. Шеф-кухар ресторану в Гаверфордесті (Уельс, Великобританія) теж, як можна зодобитися, майстер своєї справи. І, як дізнаємося з газети «Таймс», широко прославився. Для цього йому навіть не довелося над якимись кулінарним дивом мудрувати. Він залишив над носом можливіх злодій.

І СМІХ, І ГРІХ

ТЕЖ СЛАВА...

Якось пізнього вечора, збираючись по роботі додому як працювати, він цілком логічно розміркував: якщо ралпом цієї ночі ті непрохазні гості в ресторан навідаються, то, звичайно ж, із дужкою не про біфштекси чи щось таке інше, а про грошову поживу. Значить, кинуться не до кашталь та скоріше, а до сейфа. Коли ж

знайдуть там дулю з маком, то тільки облизнуться та й підуть, нічим не поживившись. Отож учинив того вечора не так, як це завжди робилося, — грошей у сейф не поклав. Прийшовши вранці на роботу, він, величиму дужкою і приступне до значної справи. А через якийсь час уловив, що пахне паленим папером. Отут і здався, що в дужковій шафі заховав учорашній витвор. Так шеф-кухар приготував найдорожчу у своєму житті страву, чим і прославився.

В одному лісі жило-було собі смугастеньке поросятко Рох-Рох. І таке ледачкувате, що навіть рахувати не вміло.

Його друзі — їжачок Колючик, лисичка Пушинка, ведмедик Мишко — і так, і сяк хотіли допомогти поросяткові. А воно тільки кувікає у відповідь:

— Хай колись... Зараз мені ніколи... Хочеться полежати...

От одного разу поверталось воно лісовою стежкою з прогулянки додому. А назустріч йому їжачок дріботить. На голках у нього — рожевобокі грушки. Такі апетитні. У поросятка аж слинка покотилась.

— Колючику, ти мені друг? — звернулося воно до їжачка.

— Друг! — відповідає той.

— Тоді... рох-рох... давай поділимося грушками на двох...

— Гарзд... Ти вмієш рахувати?

— У-у-умію, — невпевнено мовило поросятко.

— Ану?

— Один, два, п'ять, десять!

— Ну, тоді відрахуй собі десяток грушок.

Рох-Рох так і зробило. А оскільки воно рахувало неправильно: «Один, два, п'ять, десять», як кажуть, через п'яте на десяте, то мало усього чотири червонобокі груші.

Колючик теж відрахував собі десяток: «Один, два, три, чотири, п'ять, шість, сім, вісім, дев'ять, десять!» І у нього вийшла ціла гірка грушок.

— Дивно, — здивувалося поросятко. — Я відрахував десять, і ти — десять... У тебе он яка гора, а у мене... трішки...

Образилося поросятко та й побрело стежкою далі. Коли це назустріч ведме-

Як поросятко Рох-Рох рахувати навчилося

КАЗКА

дик Мишко. Несе повнісінький кошик яблук. Такі золотисті, наливні, духмяні. Поросятко ледве язичок із слиною не проковтнуло.

— Мишко, ти мені друг? — закувікало Рох-Рох до ведмедика.

— Друг! — відповідає клишоногий і ставить кошика перед самісіньким поросятковим п'ятчком.

— Тоді... рох-рох... давай поділимо яблучка на двох...

— Гарзд... А ти вмієш рахувати?

— Умію! Дивись: «Раз, два, п'ять, десять!»

Усміхнувся ведмедик:

— Давай вчинимо так: ти відрахуєш собі десяток яблук, а я собі...

Як вирішили, так і зробили.

І знову у поросятка виявилось трішки плодів, а у ведмедика майже повний кошик.

Ще дужче образилося Рох-Рох. І засмучене побрело далі.

Аж тут, де не візьмись, лисичка Пушин-

ка назустріч. Несе на хворостинці низку сріблястих карасиків.

Поросятко і до неї:

— Рох-рох, давай поділимося на двох...

Та й з рибою вийшло так, як з грушками та яблуками.

Прибігло поросятко додому і мало не плаче:

— Мамо, мамо! Їжачок, ведмедик, лисичка поділилися зі мною усім, але у них усього виявляється більше. Я, рахую десять, і вони рахують десять... У них десять — це багато, а у мене мало...

— А я ж тобі казала, що треба навчитися рахувати правильно, заспокоїла Рох-Рох матуся. — А не «один, два, п'ять»...

Сіли вони під розлогим дубом, розклали жолуді, і розпочався у них урок лічби. Поросятко дуже старалося і навіть жодного разу не кувікнуло: «Не хочу... Мені треба полежати...»

А наступного дня йшло воно лісом з кошиком яблук. Зустріло їжачка Колючика.

— Рох-рох, поділимося на двох? — весело запитав їжачок.

— Поділимося, — відповіло поросятко. — Тільки я сам буду рахувати.

Поросятко поділило. І цього разу обом було порівну. А тут і лисичка з ведмедиком надійшли. І з ними Рох-Рох поділився яблучками. І знову ділив порівну.

Друзям було трохи незручно, що учора вони вчинили не зовсім по-чесному, а з іншого боку приємно, що хоч таким чином вони допомогли поросяткові швидше навчитися рахувати.

Михайло ПРУДНИК.

Анатолій Василецько

7

КРАЇНА НЕВИЛИЦЬ

Закінчення. Поч. на стор. 5.

інстанціях, тут же сформувалася паралельна: провести перевибори начальника БМУ. Її підтримало бюро міськкому партії, про що робітників, які у квітні 1988 зібралися на перевибірні збори, проінформував представник міськкому.

Присутні, хоч і не одностайно, зате більшістю підтримали позицію бюро, а трест — позицію присутніх, оперативно видавши відповідний наказ про звільнення А. М. Симонця з роботи.

Але, як з'ясувалося, на збори прийшло набагато менше людей, щоб їхню думку можна було видати за думку колективу. Наказ про звільнення А. М. Симонця довелось відмінити і призначити нову дату перевибірних зборів.

Цього разу з кворумом було усе гаразд. Більше того, були представлені альтернативні кандидатури. Щоправда, одна з них, відома Фастові людина, колишній голова міськвиконкому А. В. Гірченко, поспілкувавшись із майбутніми виборцями на будівельних ділянках, свою заяву забрав і на збори не з'явився, однак представник того ж міськкому партії повідомив, що коли Анатолію Васильовичу виявлять раптом довіря, то він погодиться очолити колектив.

Колектив не погодився, дружно проголосувавши за А. М. Симонця. Після чого те ж таки бюро міськкому затвердило його на цій посаді.

Окрилений такою підтримкою підлеглих, А. М. Симонець вдався до нового маневру. Ознайомившись із переліком об'єктів, які управління запропонували будувати в 1990 році, він побачив, що при такому навантаженні більше половини робітників треба звільняти. І тоді він запропонував колективу або поміняти господаря — перейти в підпорядкування тресту «Білоцерківжитлобуд» цього ж таки об'єднання, де й обсяги робіт більші, і умови праці пристойніші, або спробувати ще раз перейти на оренду.

Колектив дружно погодився поміняти господаря, повідомивши про свій намір відповідним протоколом.

Проте заміна не відбулася. В управлінні прибули: керівна делегація у складі начальника об'єднання С. А. Сизова, керуючого трестом «Білоцерківхімбуд» А. М. Білорусця, яка повідомила, що «Білоцерківжитлобуд» нікого усиновляти не буде, і члени балансової комісії, котрі після короткого вивчення стану справ видали реко-

мендацію звільнити А. М. Симонця з посади. Стан, між іншим, був якраз найкращий за увесь час існування управління.

А тим часом колектив збирається на нові збори. Цього разу обговорюється питання переходу будівельного управління на оренду з правом самостійної юридичної особи. На збори прибуває юрист тресту М. І. Шовкопляс з висновками балансової комісії і проектом наказу керуючого трестом про звільнення А. М. Симонця. Збори цей проект відхилили.

Через тиждень фастівська демократія досягла апогею. У тресті згадали, що певний трудовий внесок у справу БМУ роблять члени так званого контингенту, або, простіше кажучи, засуджені на різні строки з відбуттям покарання на об'єктах народного господарства. Ім тимчасово вирішено повернути виборче право і дозволено взяти участь у зборах колективу будуправління. Більше того, їх представника обрано у президію. Відміняються партійні збори, призначені саме на цей день. Присутнім роздали чисті аркушки паперу, пояснивши: чистий аркушок — це голос проти Симонця, а хто «за» — може вписати свою думку. Якщо в когось немає ручки або олівця — їх можна взяти у керуючого трестом і начальника спецкомендатури.

Уже наступного дня керуючий трестом А. М. Білорусець, полегшено зітхнувши, підписав наказ № 37-К про дострокове звільнення Симонця Анатолія Михайловича з посади начальника БМУ-37 «як такого, що не справився» зі своїми обов'язками. Звичайно ж, на підставі протоколу загальних зборів трудового колективу, який більшістю голосів підтримав рекомендацію балансової комісії.

Поткнувся екс-начальник до прокурора міста П. Ліщука. А той йому: «У відповідності зі ст. 252 КЗПП УРСР скарги обраних керівників структурних підрозділів на їх звільнення з роботи розглядаються вищестоящими органами». Прокуратура області, правда, уточнила, що мусили звільнити Симонця не «як такого», а за скороченням штату, однак підстав для опротестування самого звільнення не знайшла, мотивуючи це думкою того ж таки трудового колективу.

А ви кажете, що демократія у нас хиріє. Просто нею, демократією, треба вміти користуватися.

В. БОНДАРЕНКО.

Київська область.

— Знову Мінводгосп якусь річку не туди повернув.

ОЙ, ДУМАЛОСЯ...

У поїзді «Херсон-Калуга»
Давнього зустрів я друга.
— Здрастуй, друже! Скільки літ!
Схуд ти вельми і поблід.
Як живеш? Я чув — женився.
— Е-е, було... Та вже й розвівся.
— Он як... А яка причина?
Ти спиткувся чи жінка винна?
— Та воно... дебати пізні —
По характеру ми різні.
Думав я: дармова сила,
Хай в сім'ї ішачить мила.
Мила ж думала моя,
Що ішачитиму я.

ЧЕПУРИЛАСЯ ДІВЦЯ

Перед люстром у світлиці
Чепурилася дівця.
Фарби, крем, блискучі тіні,
Погляд синій — в серце лине.
Станом — пава, лунолиця...
Гандзя-цяця, Гандзя-киця!
Три години, як хвилини —
Красоти щодня данина.
Та зітха дівчина тихо:
власна врода — власне лихо!
— Ох, скоріше б одружитись,
так набридло чепуритись.

Валентин БОРОДІН.

СУМНА ПЕРСПЕКТИВА

Дружині казав Халуненко Тарас:
— Сумна перспектива склалася в нас:
Вже землю в оренду кругом роздали,
Сімейні підряди на фермі ввели...
Аж страшно подумати, Насте:
Де будемо нині ми красти?

ВРАЖЕННЯ НЕ ВІНІС

Іван питає: — Друже Пантелею,
Яке ти вінніс враження з музею?
— Я? Враження?! —
той знітився одразу. —
Та ні, я тільки вінніс вазу...

Петро ГРИШКО.

ЗАПИТАННЯ — ВІДПОВІДЬ

Запитали ми Петька:
— Що то буде «толока»?
— Це — коли тебе товчуть,
А сусідів — і не чуть!

Анатолій ПАСТЕРНАК.

ДУМКИ МИМОХІДЬ

- Ударник Сізіфовой праці.
- На свій оптимізм дивився з песимізмом.
- Хронологія: «Хто винен?», «Що робити?», «Хто крайній?»

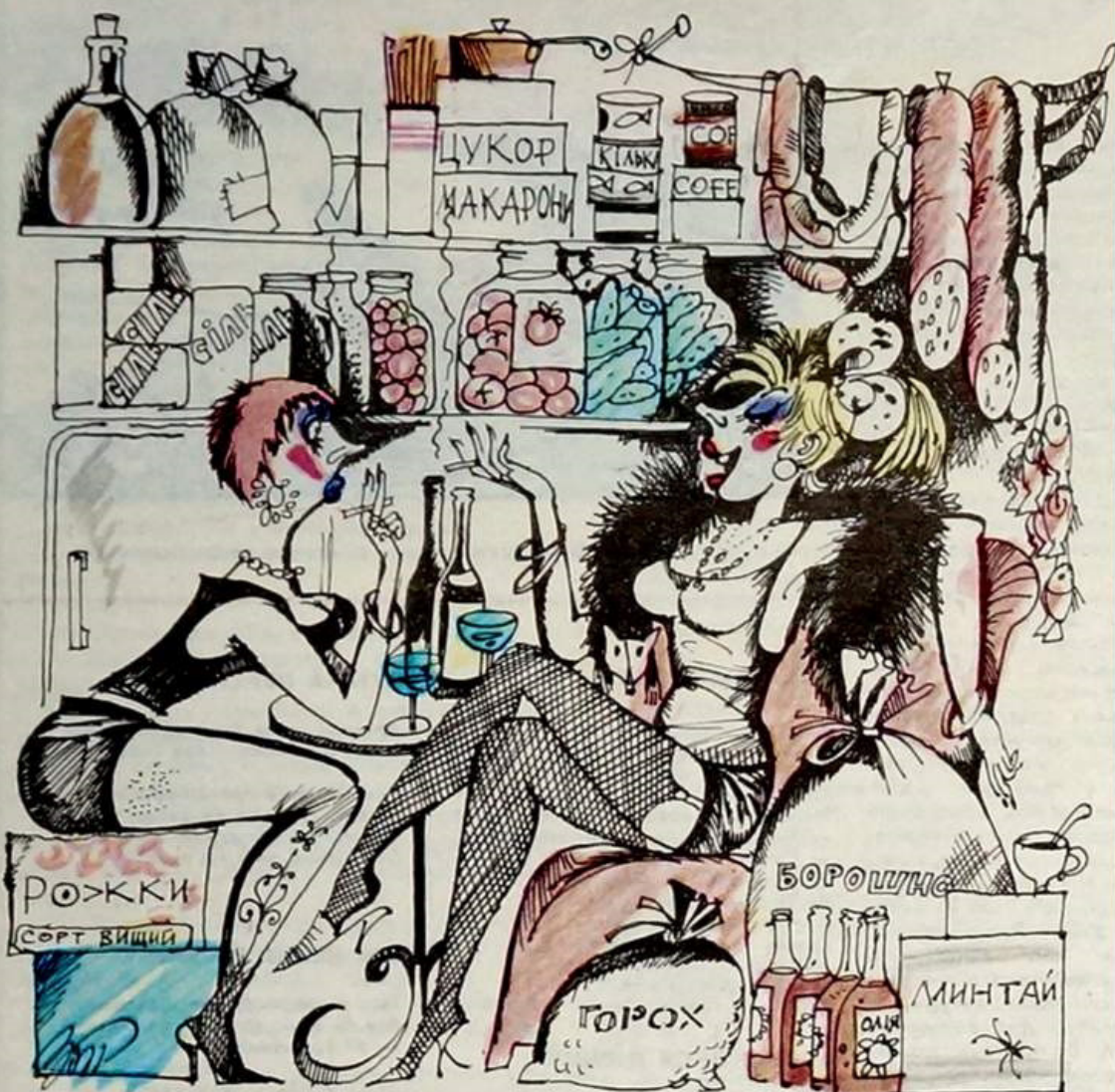
Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. В. ВАСИЛЬЄВА

— У мене з кліентурою бартерний обмін.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

Ходив я змалку до сусідки —
любив її за вроду.
Не образила мене
ні разу, від роду.
Аж це, раптом, образила
(Отака холера)
— Відсахнись! — мені сказала,
— Ти Степан Вандера!

Ц. С. із Житомирщини.

— Ото щоб знали, як зраджувати сусідці!

На залізничному вокзалі
Сиділи двоє у кафе.
Два куми зустріч обмивали
За пляшкою «Аліготе».

В. К. з Вінницької області.

— Терміново повідомте координати отого фанта-
стичного кафе — і ми готові друкувати вас у кож-
ному номері!

Кажуть, перцю нам пришлють
Сполучені Штати.
Треба тільки розприділить,
кому скільки дати.
І мені аспілять, ясна річ.
Що ж, прийму охоче,
Коли дівка добче піч,
Значить, заміж хоче.

Н. Л. з-під Вінниці

— Довб'їть гучніше: бажаючих стільки, що
вашого шлюбного оголошення можуть і не почути.

Річка, правда, невеличка,
а на річці лед.
Дехто їсть дулю з маком,
Дехто чистий мед.

С. С-й з Городецького району

на Хмельниччині.

— А ви ото з заздрощів — та мерщій ложку
дзьогтю?..

В збудженому стані,
Во сміялись діти,
Я несу коханій
Паперові квіти.

Н. Б. з Новоград-Волинська.

— На цьому й закінчимо. А то діти сміятимуться
іще більше.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

КОМУ НАЛЕЖИТЬ ЧИСТЕ ПОВІТРЯ?

номическую зону. Мечта, да и только! Каждый представил себе: как только город станет свободным, так сразу же потекут сюда всевозможные товары из-за рубежа. Вот тогда-то мы и заживем!..»
Ну, а поки номенклатурні центральні органи дружно потішаються над згаданою історичною наївністю нинішнього покоління одеситів (а власний парламент ніяк не може дійти до їхнього питання в регламенті), повноважний кор. О. Солдатський переходить до іншої поміченої ним єрсії. А саме: до неймовірного зухвальства тутешніх аборигенів — самим вирішувати долю знаменитого своїми отрута-ми Одеського припортового заводу!

Хто там із цих нахабних аборигенів уже хапастся за аргументи й факти, за підшивки місцевої преси і «Перця»? Викиньте з голови дослідження й розрахунки учених, котрі довели, що місто Одеса з прилеглим до неї Чорним морем повинні оцінюватися і республікою, і Союзом дорожче від інтересів відомства, яке відбатовало шмат курортної території для спорудження хімкомбінату. Викиньте з пам'яті уже потойбічного хімільярдера Хаммера, у якого вистачило душевної доброти зауважити, що сам він у такому місці подібного виробництва ніколи б не розмістив. Не беріть у голову й офіційні рекомендації інших, цивілізованих адміністрацій щодо розмі-

щення таких виробництв виключно за межами їх цивілізованих територій...

Мабуть, на всі ці доводи, як висловлювався легендарний В. І. Чапєв, слід «наплювати і забути». І ось чому: згадане колоніальне хімічне відомство по виробництву експортного рідкого аміаку тріє у нас лише навколишніх аборигенів, а вищестоящих товаришів, навпаки, підживлює у розмірі 800 мільйонів інвалютних грошових одиниць щорічно. Звідси й уся катавасія — із залученням великокаліберних органів преси та відданих виконавців навколо плацдармів на окраїнах.

І ось тепер іще раз послухайте старанного О. Солдатського. Перед тим, як оголосити всі докази проти хімкомбінату «емоціям»; перед тим, як тицьнути «нинішніх борців за екологію навколо Одеси» у фатальний 1972-й рік (це коли тутешній партгоспактив вибив собі «престижний» Припортовий завод у глухій боротьбі з номенклатурою херсонської глибинки); перед тим, як поділитися картинками з імпортного відеореєстра (там рідкий аміак у разі «масового вилива» спокійнісінько вичерпується підручними засобами), — перед усім цим начальницьким розносом багатьом громадянам Одеси, а також жителям ряду сіл Комінтернівського району Одещини корисно вислухати повальний гумор, що сягає фельдфебельських висот:

«Нинче стало модним закривати такі пред-
прияття, — пише кор. «Сельской жизни» О. Сол-
датський. — Кожен хоче мати чистий воздух».

А либонь, не кожному це належить. Ті, кому це належало в Одесі, включаючи цитованого автора, уже живуть у казенних квартирах у віддалених від шкідливих виробництв тінистих кварталах поблизу Аркадії з хорошою інфраструктурою. Отож, коли в не відселених ще й досі Нових Білярах і Григорівці сільське життя псує лейкоз, а на Пересипу надирно кашляють, — то у вищезазначених структурах поки й не чхають.

Хіба що на самостійні місцеві референдуми.

Г. ЯБЛОНСЬКИЙ,
кор. Перця в Одесі.

Живе в Одесі кор. О. Солдатський. Причому не лише живе, а й бере час від часу посильну участь у житті інших громадян, які мешкають у «перліні біля моря», а також доквіт. Більше того: взявши таку участь, він, трапляється, пише про це до шановної газети «Сельская жизнь».

Друзі й товариші по місцевих нещасть можуть, звісно, здивуватися: що це за тон у душі розложистої клявки на старій платформі? Що за анахронізм?

Ну, по-перше, нам із цього анахронізму ще вибиратися й вибиратися. А по-друге, як же інакше розповісти землякам про замітки О. Солдатського з приводу торішнього одеського референдуму, що мав місце 16 грудня. Того самого народного волевиявлення, про яке «Перець» сповістив усенькій Україні — аж до її Верховної Ради — у листі старого одесита «Шаландою — до парламенту» (див. № 2 за 1991 рік).

І ось він — примірник центральної «Сельской жизни» за 14 лютого ц. р. із ажіотажним заголовком «Вот так референдум!...»

«Одесситы всегда стремятся чем-либо выделиться среди своих соотечественников, — зірко підмічає О. Солдатський. — Они первыми создали свою международную ассоциацию и притом даже бросили лозунг: «Одесситы всех стран, соединяйтесь!...»

Негарно для рядових громадян з окраїни... тобто, пардон, для звичайно слухняних аборигенів із цієї частини України. Нескромно. Тим паче, що від пильного ока О. Солдатського не вислизав: «Кое-кто это понял по-своему и устремился на воссоединение за границу».

Однак і ті одесити, які ще чомусь сидять на місці, поводять себе неправильно. Ім би, як було заведено протягом останніх сімдесяти з гаком років, очікувально поїдати очима центральні керівні органи, а вони, бачте, першими в загальносоюзному строю зативають балачки й навіть власний референдум з таких проблемних питань, як екологія і — це вже взагалі казна-що! — «создание свободного горо-
да...»

«Короче говоря, — доповідає по начальству О. Солдатський, — решено создать свободную эко-

— Сусідко, нащо поставила горілку на вікні?
— Бо зять їде мимо хати.
— Ну то й що?
— Побачить пляшку, то зайде до мене.

Повідомив В. ДЕМ'ЯНОВИЧ.

с. Козьова
Сколівського району
Львівської області.

НЕТОЧНА ВКАЗІВКА

Чоловік їде на роботу і тихенько каже малому сину:
— Якщо прийде до нас додому дядько Петро, одразу біжи до мене. Але мамі не кажи.
Повернувся він увечері і питає хлопця:
— Ну що, нікого не було?
— Був, — відповідає син.
— А чому ж ти не прибіг?
— Так ти ж мені за дядька Петра казав, а приходив дядько Іван.

Повідомив А. МАЦАК.

м. Миколаїв.

ВІДІБРАЛО ПАМ'ЯТЬ

Навколо п'яного, що звалився з третього поверху, з'юрилися люди.
— Що трапилось? — спитав міліціонер, який саме підійшов.
— Не знаю, — швидко відповів п'яниця, обтрушуючись. — Я сам тільки що сюди потрапив.

Повідомив В. ТРОФИМЕЦЬ.

м. Черкаси.

ТУРБОТЛИВИЙ

— Ось тобі, зятчку, десять тисяч, витратиш їх на мій похорон, — каже теща.
— Так багато?!
— Це з урахуванням інфляції.
— Навіщо ж даремно такі гроші витратити! Помирайте зараз!

Повідомив І. ЖИТНЮК.

м. Бориспіль
Київської області.

— От і я взяв на відгодовлю сотню бичків.

«Надсилаю вірші власного напису. Якщо мій напис вам припаде до душі, можу написати ще. У моїх віршів тільки один недостаток — вони написані російськи...»

(3 листа).

«І ось масова свідомість кардинально змінилася не лише в Москві, а й у таких периферійних глибинах, як Кобеляки. Народ прокинувся і голос у нього, як у розбудженого серед зими ведмеда, зі сну не дуже привітний. І ніякої особливої вдячності тим, хто розбудив...»

(3 районної газети).

Надіслав В. СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

**Страшне перо
НЕ В ГУСАКА...**

«Кому-кому, а завідувачу фермою добре відомо, що на випивку пішов комбикорм, а на закуску — і буряки і силос.»

(3 пояснення скотарів).

«Товариші! Багато помилок ми допустили під час минулорічних жнив, а тому недобрали значну кількість зерна. Так що в цьому році потрібно проаналізувати всі ті помилки і зробити ще більше!»

(3 виступу агронома).

«У тракторній бригаді майже всі трактори, обробна та посівна техніка готові до весняно-посівної кампанії. Але деяким механізаторам слід ще добре підкрутити гайки, ретельно відремонтувати свої вузли.»

(3 виступу на зборах).

Надіслав О. САРДАК.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Довелось зарахувати батюшку в штат, щоб він після нашого ремонту благословляв техніку...

З ВІРМЕНСЬКОГО НАРОДНОГО ГУМОРУ

У КОХАНЦЯ

— У кого ти купував м'ясо? — запитує жінка чоловіка.
— У твого коханця! — вирішив пожартувати той.
— А що, Акоп став м'ясником? — вихопилося в дружини.

НЕ ЧУЮ

Задзвонив телефон.
— Алло, алло! — кричить у

трубку Парто. — Нічого не чую, зараз одягну окуляри!

КАРТА

— Мамо, вчитель географії просив, щоб усі наступного разу принесли карту Радянського Союзу, — говорить шестикласник Сашко.
— Синку! Не хвилюйся! Якщо не купимо карти, то понесеш трудову книжку батька, — заспокоює його мати.

РОЗМОВА

— Учора прийшов додому в три години ночі.
— І що ж сказала дружина?
— Я не одружений.
— Так чому ж тоді так рано прийшов?

В АВТОБУСІ

Кужик їде по Єревану в автобусі. Водій оголошує зупинки:
— Абовяна! Наступна — Туманяна!
— Туманяна! Наступна — Ісаакяна!
— Ісаакяна! Наступна — Налбандяна!

Кужик підходить до водія:
— Шановний, моє прізвище Грумрян, де я повинен виходити?

БРЕХНЯ

Жінка запитує у Кароя:
— Де ти учора був?
— Це — брехня! — вибухнув той. — Хто тобі сказав?!!

ДО ВЕСІЛЛЯ

Розмовляють чоловік і жінка:
— Який сором! Наша дочка має дитину до весілля!
— Бідолаха! Звідки ж вона знала, коли буде весілля...

Зібрав Дереник ЄРЕМЯН.

Володимир СТРЕКАЛЬ

КОНВЕРТОВАНА ВАЛЮТА

Для Марфуті справжнє свято — Оранка городу.
Орачу вона десятку Тиця в нагороду.

Та на неї зирка люто Цей орач-нахаба:
— Конвертовану валюту Подавайте, бабо!

Принесла стара Марфута За його законом Конвертовану валюту — Пляшку з самогоном.

ВІДПУЩЕННЯ ГРІХА

Чоловіка в церкві під Ревно сповідає.
Той клянеться, що гріхів Ніяких не має.

Що ніколи не брехав, Не хапав чужого, Зроду в гречку не стрибав І не убив нікого.

Та раптово гріх один Спав йому на згадку:
— Каюся: од жінки я Заначив десятку!

А батюшка:
— Ну, у цім Немає лихого, Бо десятка в наші дні Не варта нічого.

ДОГОВОРИЛИСЯ...

Як стрічалися вдвох У ясні вечори,
Щебетала вона:
— Говори, говори.

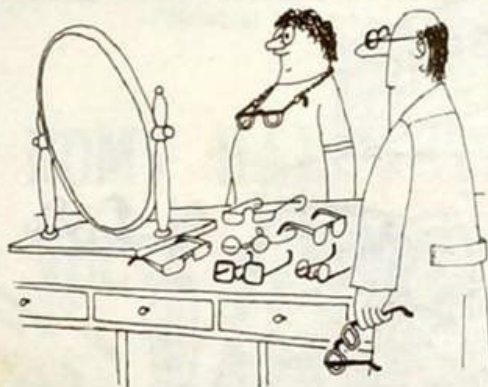
Про серйозне й смішне, Про оці вечори,
Про моря й небеса, Про любов говори...

Промайнули роки, Як і ті вечори,
І тепер тільки й чує:
— Та замовкни, старий!

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «Рогач» (Братіслава), «Ойленшпигель» (Берлін), «Стършел» (Софія), «Лудаш-Маті» (Будапешт).

ФРАЗИ

- Не стільки ми усього робимо, скільки переробляємо.
- Усе є для щастя — щастя немає!
- Як правило, коли все ясно — не знаєш, що й робити.

- Не рахуючи того, чого в нас немає, — у нас є все.
- Одні називають речі своїми іменами, інші — своїми.
- У них за все треба платити, у нас — переплачувати.

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

— Дідусю, мама сказала, щоб я повернув ваші огірки: в них багато нітрів.

НАША ВІТАЛЬНЯ

Анатоль
ПОТЕМКОВСЬКИЙ
(Польща)

ЩОДЕННИК РОЗЧАРУВАНЬ

У нашому будинку всі хвалили Гжесю. Ще коли він ходив до дитячого садка, говорили:

— Що за люба дитина, що за гарний хлопчик! Гречний, акуратно вбраний, чистить зуби, мие вуха, вітається зі старшими...

Коли Гжесь пішов до школи, то загальні симпатії до нього не зменшилися. Сусіди говорили, що він добре вчиться, переходить із класу в клас із відзнаками, одержуючи як заохочення корисні книжки, які допомагають розвивати світогляд. Мало того, він займається спортом, грає на скрипці, відвідує художню майстерню і лекції.

Потім Гжесь хвалили, коли він закінчував середню школу.

Згідно із загальною думкою, Гжесь поведився просто чудово. Привітний, чемний з усіма, він подавав великі надії.

Ніхто не приховував свого захвату. А потім Гжесь зарізав тютю Маню. І — як не було!

Як за помахом руки утялось! Усі тепер дорікають Гжесеві тютю Манею, і ніхто не знаходить для нього теплого слова.

Непослідовність в оцінках людей — це наша національна вада. Ради бога, давайте дотримуватися раз обраних поглядів! Не компрометуймо себе зміною моральних цінностей!

Переклад П. СТОРОЖЕНКО.

ВЕСЕЛІ ДІАЛОГИ

— Як дивишся на відпочинок у горах? Візьмемо своїх дружин і поїдемо в Татри. Чи, може, маєш кращий варіант?

— Так, кращий. Поїдемо без них.

Дружина до чоловіка:

— Кажуть, що новий еліксир продовжує життя людини до двохсот років.

— Якби я був вільний, то, звичайно, купив би його.

Двоє автомобілістів зустрілися на небі біля райських воріт. Один із них каже:

— Це уже занадто! Внизу ви мене не пропустили і тепер пхаєтеся наперед.

— Коханий, хочеш, я тобі покажу, де мені вирізали апендицит?

— Воже борони! Я боюся операцій...

Переклад з чеської та словацької Романі ДАНИЛЮК.

ПЕРЕЧНИЦЯ

ДВА РОКИ І ОДИН СУД

Стільки знадобилося, щоб кафедра іноземних мов Київського медінституту нарешті позбулася завідуючої Н. Ф. Шмирьової, славної тим, що довгі роки терзала підлеглий колектив своїми амбіціями. Про чвари й колотнечу в колективі, породжені умілими інтриганськими діями завідуючої, двічі розповідав «Перець» — у № 5 за 1989 рік і в № 14 за 1990-й. У проміжку між першим і другим фейлетоном за ініціативою Н. Ф. Шмирьової відбувся ще й суд, який мав — за її задумом — захистити честь і гідність неспроможного керівника й затвердувати «Перець» і працівників кафедри. Вийшло ж — навпаки.

І от — хвилююча подія: Нонна Федорівна Шмирьова покинула стіни медінституту. На радість усіх причетних до її діяльності викладачів і науковців, а також, можна сподіватися, — на благо нинішнього й наступних поколінь студентської молоді.

Коли цю інформацію вже було підготовлено до друку, редакція одержала від компетентних джерел цікаве доповнення: водночас із Н. Ф. Шмирьовою з кафедри іноземних мов шез діючий магнітофон, при допомозі якого викладачі навчали своїх вихованців правильній вимові. Що ж, як мовиться — нема лиха без добра...

В. ЧЕПІГА.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Засновник — видавництво
«Радянська Україна».

Співвидавці:
видавництво
«Радянська Україна»,
редакція журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом УРСР по пресі.
Свідоцтво № 140.

Журнал «Перець» № 8 (1338)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 18.03.91.
Підписано до друку 03.04.91.
Формат 70x108/8. Папір офсетний № 2.
Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-внд. арк.
Тираж 1 122 000 прим. Зам. 01100081.
Ціна 50 к. (для передплатників — 40 к.)

© Журнал «Перець» 1991 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділ листів та скарг
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.

Адрес редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковувати із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатися
на «Перець».

Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.
Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.

Теми малюнків цього номера
придумали: В. Адамович, А. Василенко,
О. Гуцол, Р. Дружман,
Ю. Іщенко, О. Коноваленко, В. Соломашенко,
В. Солонько, Л. Телятников, С. Федько, В. Чмирьов.

МІСЦЕ ЗУСТРІЧІ ЗМІНИТИ НЕ МОЖНА

Мал. В. СОЛОНЬКА

РОНОМ

